piddand kannatama ja omma au sisse minnema ?— Ta kulas waikse tähhele pannemisega selle sure öppetaja könnet, kuidas Ta Mosesest ja kõigest pühha kirjast ärraselletas ja nende möistuse lahtiteggi.

Ta panni Tedda tähhele, kui Ta önnistades leiba murdis, näggi jüngrite immetellemist kui nemmad Tedda ärratundsid, ja Issand nende eest ärrakaddus. Siis ütles ka Rahel: „eks minno südda mo sees ei põllenud, kui Ta te peal minnoga könneles ja mulle kirja ärraselletas?“

Sedda wisi läks Rahel otsego Jakobi taewa redelit möda mönnesugguses tundmises ja usso läbikatsumises sam sammult eddasi, kunni se Trööstia tulli, kunni ta Temma wägge issunnese sees moistma ning tundma öppis; eks Temma se olnud, kes köik se aja siitsadik ta süddame kallal olli tööd teinud? Nüüd olli ta ärrawöidetud, ja wöis, nenda kui jüngrid öölda: „minno Issand ja minno Jummal!“

Selle tunnistusega ärkas siis ka ta süddames omma wölla ning patto tundmine ja kibbe iggatsemine armo järrele mis temmal tännini weel tundmata olli. Agga ta sai ka kinnitust lotuses selle peale, kes meie pattude pärrast hawatud ja meie ülleastmiste pärrast ärraröhhutud sanud, et meil rahho piddi ollema, kelle muhkude läbbi meile on terwis tulnud.

Önsad on need kurwad hinged, sest nemmad peawad sama römustud, ütleb Jesus. Luggu olli ka Raheliga nönda. Jummala rahho mis ülle köik möistuse käib, hoidis Temma süddant ja meled Kristuse Jesuse sees. Mitte kauem kartuse ning kahtlemise läbbi pinatud, andis ta ennast hopis Issanda kätte palwega, et Ta tedda wöttaks köige töe sisse juhatada. Abrami Jummal olli temma Jummal, agga Rahel tundis Tedda nüüd ka ühtlasi, meie Issanda Jesuse Kristuse Issa, ja ka omma Issa ollewad, ja jäi röömsaks. Öiguse päike olli ta hinge sees tõusnud ning önnistus temma tibade al. Walgus olli temma hinges hakkand paistma, tännini olli ta surma warjo al istunud. Sepärrast öiskas ta römustades ja olli siisti kurb ommas süddames.

„Nemmad köik peawad mind tundma nihästi nende pisikesed kui nende sured ütleb Jehowa sest, ma tahhan nende ülle kohhut andeks anda ja ei tahha nende patto peale mitte ennam möelda.

Woitlemine wibis eddasi: Agga Lewil polnud ennam woitlemise kindlust egga julgust. Ta olli küll omma poolt kange söa riistadega ehhitud mees, agga temmast paljo kangem olli temma wastane. Ta wastopannemine jäi nödremaks ja nödremaks.

Ennam kui ükskord panni Lewi Piibli kõrwale, selle nõuga, tedda mitte ennam lahtilüa. Ommeti ni pea kui waikne ö liggi tulli, ja köik temma ümber waggusse jäid, tulli ta kappi ust lahtiteggema. Saggedast pöras ta ennast teisale wärrisewa uledega, sest ta olli wihhane issennese ülle, et ta ennast jälle seks olli lasnud ahwatada, agga nisamma tihti pöras ta jälle taggasi lotuse ja himmoga, et kord kindlat